

Arrest

nr. 292 216 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BENAÏSSA, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] (...)

[] (...)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] (...)

[] (...)

[] (...)

Volgens de verklaring op eer blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 26/12/2021 tot 26/03/2022 en hier sinds 18/05/2022 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 18/05/2022 start de referentieperiode van 180 dagen op 20/11/2021.

-betrokkene heeft hier 91 dagen verbleven van 26/12/2021 tot 26/03/2022, zodoende had hij bij binnenkomst op 18/05/2022 geen recht meer op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om hier te werken betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier bij het gezin van zijn zus verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 7, 9, 13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste appreciatiefout

is. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het hoorrecht en het beginsel "audi alteram partem" geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"En ce que, la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire dont la motivation est légère, voire inexistante, en fait et en droit et sans justification quant à une telle mesure ni même réaliser à tout le moins le constat de l'illégalité ;

Que cette décision semble être une décision de principe dont la motivation au troisième alinéa ne permet pas à la partie requérante de comprendre la mesure prise à son encontre ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737);

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. " ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée ;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision

en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- Le requérant n'est pas en possession d'un visa valable,
- L'intention de travailler ne donne pas droit au séjour ni la présence de ses deux soeurs ;

Que l'acte ne permet pas au requérante de comprendre la nécessité de devoir quitter le territoire sans avoir pu faire valoir ses moyens de défense préalablement à la prise de décision ;

Que pourtant, en vertu du principe audi alteram partem, le Conseil d'Etat a dit pour droit que :

« Considérant qu'en vertu du principe audi alteram partem, les autorités dont les actes risquent de léser gravement les droits ou les intérêts de tiers sont obligées, afin de statuer en connaissance de cause, de les autoriser à leur faire connaître leur opinion et de leur accorder pour ce faire un délai suffisant; que, bien que ce principe général de droit trouve à s'appliquer en règle quand un acte est adopté en considération du comportement de la personne à laquelle il porte atteinte - ce qui n'est pas le cas dans la présente affaire -, l'application de ce principe général de droit peut être étendue, eu égard à sa finalité, à toute mesure susceptible de léser gravement une personne qu'elle soit prise ou non en relation avec son comportement » (CE, n° 168.653 du 8 mars 2007) ;

Que ce droit est également garanti par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne des droits de l'Homme :

« 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment :

- a) Le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;
- b) Le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
- c) L'obligation pour l'administration de motiver ses décisions » ;

Que selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, les principes consacrés par l'article 41 de la Charte s'appliquent non seulement aux institutions européennes mais également aux organes des Etats membres :

«37. En vertu de ce principe les destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts doivent être mis en mesure de faire connaître utilement leur point de vue quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision. À cet effet, ils doivent bénéficier d'un délai suffisant (voir, notamment, arrêts précités Commission/Lisrestal e.a., point 21, et Mediocurso/Commission, point 36).

38. Cette obligation pèse sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des décisions entrant dans le champ d'application du droit communautaire, alors même que la législation communautaire applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité. » (CJUE, affaire C-349/07 du 18 décembre 2008, § 37 et 38) ;

Que la Cour de justice de l'Union européenne précise :

« 81. A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82. En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions. » ;

Que la décision d'éloignement rentre dans le champ d'application du droit européen et notamment de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil ;

Que bien que le requérant n'a pas été audition avant la prise de cette décision alors qu'il réside sur le territoire, il se voit délivrer des refus de séjour sans ordre de quitter le territoire de sorte que la défenderesse aurait dû procéder à son audition avant de dresser l'acte attaqué ;

Que dès lors, lors de la prise de décision, il serait erroné de prétendre que le requérant a pu faire valoir son droit au principe « audi alteram partem » ;

Qu'au regard de ces principes, la partie adverse aurait dû permettre à la partie requérante d'être entendue avant l'adoption de la décision querellée ;

Que tel est le cas en espèce ;

Que la défenderesse aurait dû questionner le requérant pour connaître sa situation personnelle et de santé dont la motivation ne fait aucunement référence ;

Qu'elle n'a pas été entendu quant à un risque contraire à l'article 3 de la CEDH ;

Qu'à défaut d'audition, elle n'a pas pu faire part de ses observations en violation de son droit à la défense et audition préalable .

Que votre Conseil, dans un arrêt pris le 23 décembre 2021, dans l'affaire 251 238/VII, a rappelé toute l'importance de ce principe qui n'a pas été respecté au cas d'espèce .

Que pour l'ensemble de ces motifs également, le moyen est sérieux et fondé ;

2ème Branche

Rappelons que la décision attaquée est une décision accessoire à une décision principale de refus de séjour non notifiée sur instruction de la défenderesse et dont la demande de séjour se fonde sur l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Rappelons que votre conseil a dit pour droit que :

« Concernant l'ordre de quitter le territoire querellé, le Conseil observe que le Conseil d'Etat, dans un arrêt n° 253 942 du 9 juin 2022, a estimé que « [...] l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa apposée sur son passeport ou sur le titre de séjour en tenant lieu », pour en tirer des conséquences de droit. L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits

fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. Par ailleurs, comme le relève le requérant, un ordre de quitter le territoire a une portée différente de celle d'une décision d'irrecevabilité de séjour. En statuant sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse se prononce quant au point de savoir si l'étranger peut se prévaloir de circonstances justifiant qu'il forme sa demande de séjour en Belgique et non dans son pays d'origine. Sa décision ne porte pas sur l'éloignement du requérant. Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

Le Conseil considère que l'enseignement de l'arrêt susvisé s'applique également, mutatis mutandis, à un ordre de quitter le territoire accessoire d'une décision de rejet fondée sur l'article 9 bis de la loi, comme en l'espèce.

En l'occurrence, il ressort de la demande d'autorisation de séjour de la requérante que celle-ci a notamment invoqué les conséquences de la grève de la faim sur son état de santé.

Or, force est de constater que la partie défenderesse ne fait aucune mention, dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire, de l'article 74/13 de la loi et de l'état de santé de la requérante violant de la sorte cette disposition en manière telle qu'il convient d'annuler cette mesure d'éloignement.

Dans sa note d'observations, la partie défenderesse expose ce qui suit :

« Quant à l'ordre de quitter le territoire, la partie requérante n'est pas fondée à alléguer que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 3 de la CEDH sont violés dès lors que cet acte n'est pas motivé à l'égard de son état de santé.

En effet, ces dispositions n'imposent aucune obligation de motivation.

Par ailleurs, dès lors que la décision de rejet est valablement motivée à cet égard et que l'ordre de quitter le territoire est l'accessoire de cette décision, la partie adverse n'avait pas à motiver une nouvelle fois l'ordre de quitter le territoire quant à l'état de santé de la partie requérante.

En outre, il ressort d'une note de synthèse que l'état de santé de la partie requérante a bel et bien été pris en compte avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire. [...] ».

Ces arguments ne sont toutefois pas de nature à renverser ce qui précède et ne peuvent être suivis au regard de l'enseignement de l'arrêt récent précité du Conseil d'Etat. »

(Arrêt n° 284 182 du 31 janvier 2023) ;

Il est manifeste que la décision attaquée est prise en violation de l'arrêt du Conseil d'Etat rappelé ci-avant ;

La motivation n'aborde ni la situation familiale ou de vie privée du requérant ni son état de santé ;

Partant, cette motivation doit faire l'objet d'une annulation ;"

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6, 7, 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de zeven dagen na kennisgeving te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij, die houder is van een door één der lidstaten afgegeven verblijfstitel, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 21, §1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat volgens de verklaring op eer blijkt dat zij hier verbleven heeft van 26 december 2021 tot 26 maart 2022 en zij hier sinds 18 mei 2022 opnieuw verblijft, dat het hier telkens om een kort verblijf gaat, dat zij de negentig op honderdtachtig dagen niet heeft gerespecteerd, dat aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 18 mei 2022 de referentieperiode van honderdtachtig dagen start op 20 november 2021, dat zij hier eenennegentig dagen heeft verbleven van 26 december 2021 tot 26 maart 2022 zodoende dat zij bij binnenkomst op 18 mei 2022 geen recht meer op verblijf had. Er wordt tevens gemotiveerd dat de intentie om hier te werken haar bovendien niet automatisch recht geeft op verblijf, dat ook het feit dat zij hier bij het gezin van haar zus verblijft haar geen automatisch recht geeft op verblijf, dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar familie van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat er rekening houdend met alle bovenstaande elementen bijgevolg kan besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 21, §1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat in de bestreden beslissing de illegaliteit van het verblijf van de verzoekende partij werd vastgesteld.

De verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel een principieel besluit lijkt te zijn, waarvan de motivering in de derde alinea haar niet in staat stelt de tegen haar genomen maatregel te begrijpen. In zoverre kan aangenomen worden dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar de derde alinea in het bestreden bevel doelt op het motief "[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"; merkt de Raad op dat de verwerende partij in dit verband tevens heeft toegelicht dat volgens de verklaring op eer blijkt dat de verzoekende partij hier heeft verbleven van 26 december 2021 tot 26 maart 2022 en zij hier sinds 18 mei 2022 opnieuw verblijft, dat het hier telkens om een kort verblijf gaat, dat zij de negentig op honderdtachtig dagen niet heeft gerespecteerd, dat aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 18 mei 2022 de referentieperiode van honderdtachtig dagen start op 20 november 2021, dat zij hier eenennegentig dagen heeft verbleven van 26 december 2021 tot 26 maart 2022 zodoende dat zij bij binnenkomst op 18 mei 2022 geen recht meer op verblijf had, zodat niet blijkt dat deze motivering haar niet in staat stelt de tegen haar genomen maatregel te begrijpen, minstens maakt de verzoekende partij, door louter voor te houden dat het bestreden bevel een principieel besluit lijkt te zijn, het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering niet ingaat op haar privéleven, laat zij na toe te lichten op grond waarvan de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren. Bovendien toont de

verzoekende partij niet aan met welke elementen van haar privéleven, behoudens haar intentie om te werken en haar verblijf bij het gezin van haar zus, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de motivering niet ingaat op haar gezinsleven, kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat ook het feit dat de verzoekende partij hier bij het gezin van haar zus verblijft haar geen automatisch recht geeft op verblijf en dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar familie van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, minstens laat de verzoekende partij na concreet toe te lichten over welk element betreffende haar gezinsleven de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de motivering niet ingaat op haar gezondheidstoestand, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken, nog minder aan te tonen, wat haar gezondheidstoestand is en op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor voornoemde gezondheidstoestand. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand nagelaten heeft rekening te houden en hierover te motiveren.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing geen nauwkeurige motivering en grondig onderzoek van haar specifieke situatie bevat.

Gelet op de motieven van het bestreden bevel kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de feitelijke en juridische gronden van dit bevel gering of zelfs onbestaand zijn en zonder rechtvaardiging voor een dergelijke maatregel, minstens maakt zij niet duidelijk op welk punt de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bevel is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.6. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof)

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan

beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.7. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar had moeten ondervragen over haar persoonlijke situatie en haar gezondheidssituatie, waarnaar in de motivering niet wordt verwezen, doch laat na toe te lichten wat haar persoonlijke situatie en haar gezondheidssituatie concreet inhoudt en op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet is gehoord over een met artikel 3 van het EVRM strijdig risico, laat zij na dit risico concreet toe te lichten en aannemelijk te maken dat er in haar hoofd een dergelijk risico bestaat zodat niet blijkt dat dit element het al dan niet afleveren van een bevel had kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij op grond van de bestreden beslissing niet kan begrijpen dat zij het land moet verlaten zonder dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing haar verweermiddelen heeft kunnen aanvoeren, dat de verwerende partij haar had moeten horen alvorens de bestreden beslissing te nemen, dat het onjuist is te stellen dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing haar recht op het beginsel "*audi alteram partem*" heeft kunnen doen gelden, dat de verwerende partij haar in het licht van deze beginselen had moeten laten horen voordat het bestreden bevel werd genomen en dat zij, omdat zij niet gehoord is, haar opmerkingen niet kenbaar heeft kunnen maken, hetgeen in strijd is met haar recht op verdediging en om vooraf gehoord te worden, is *in casu* dan ook niet dienstig. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing haar recht op het beginsel "*audi alteram partem*" heeft kunnen doen gelden.

Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar het arrest van de Raad van 23 december 2021 in de zaak 251 238, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De Raad merkt tot slot nog op dat het betoog van de verzoekende partij dat hoewel zij niet werd gehoord voor het nemen van de beslissing terwijl zij op het grondgebied verblijft, zij zich geconfronteerd ziet met weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten derwijze dat de verwerende partij gehouden was om over te gaan tot een gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag mist, nu geenszins blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, tijdens haar verblijf op het grondgebied sinds 18 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Een schending van het hoorrecht en het principe "*audi alteram partem*" wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij beperkt zich tot slot nog tot de bewering dat de bestreden beslissing een accessoire beslissing is bij een hoofdbeslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op instructie van de verwerende partij niet werd betekend, maar maakt dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, nog minder blijkt dat de verwerende partij in dit verband een weigeringsbeslissing heeft genomen die niet werd betekend. Het betoog is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij in dit verband een deel van het arrest van de Raad nr. 284 182 van 31 januari 2023 citeert en meent dat de bestreden beslissing in strijd is met het arrest nr. 253 942 van de Raad van State van 9 juni 2022, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest van de Raad of tot voornoemd arrest van de Raad van State, die beide handelen over de situatie waarin een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten samen werd genomen met een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. De Raad herhaalt dat niet blijkt – noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift – dat de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, noch minder dat de verwerende partij in dit verband een weigeringsbeslissing heeft genomen.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER